

NAAR EEN FILMSCRIPT VAN WOODY ALLEN

De zestigjarige Eve, binnenhuisarchitect van beroep, geeft haar hele leven met ijzeren precisie vorm. Alles in haar omgeving moet perfect kloppen. Ieder detail dient naar haar smaak en opvattingen gestyled en gedesigned te zijn. Zo probeert ze greep te houden op haar leven, haar man en haar drie dochters.

Tijdens een zondags ontbijt wordt het gezin echter volledig overrompeld door de aankondiging van echtgenoot Arthur dat hij 'tijdelijk' van Eve wenst te scheiden. De moeder dreigt een zenuwinzinking te krijgen en de volwassen dochters weten zich geen raad. Ze gaan elk op hun eigen manier om met de totaal onverwachte beslissing van hun vader. Ook proberen ze hun moeder op de been te houden.

Dochter Joey ontfermt zich liefdevol over haar moeder, maar probeert de hoop op een hereniging niet aan te wakkeren. Ondertussen krijgt ze maar geen greep op haar eigen leven. Renata, een succesvolle dichteres, moedigt haar moeders hoop op een hereniging juist aan en probeert krampachtig haar eigen "perfecte" huwelijk op de rails te houden. De jongste dochter Flyn houdt zich afzijdig omdat ze het te druk heeft met haar middelmatige televisiecarrière.

Terwijl er steeds meer scheuren ontstaan binnen het gezinsplaatje, wordt duidelijk hoe alle familieleden werkelijk in het leven staan. En dan wandelt ook nog een nieuwe vrouw het gezin binnen.

PREMIÈRE: 12 jan. 2007, Theatergroep Het Vervolg

tekst: Woody Allen

vertaling: Barbara van Kooten

regie en bewerking: Annelore Kodde

spel: Eve/Pearl Marie-Christine de Both, Arthur/Paul Hoes, Joey/Nina Deuss, Mike/Joost Horward, Renata/Bien de Moor, Frederick/Hans van Leipsig, Flyn/Gerdy Niehof.

decor-, licht en video-ontwerp: Catharina Scholten

kostuumontwerp: Mieke Coenen

muziek & geluidsontwerp: Danny Wijermans

DE PERS OVER 'INTERIORS'

NRC Handelsblad, Kester Freriks, 18-01-2007

Interiors scherp gezinsdrama

De titel Interiors is dubbelzinnig. Eve is een ijzig-koel binnen-huisarchitecte die geobsedeerd is door de perfectie van het interieur. Alles moet in stijl zijn, artistiek verantwoord, zelfs op het steriele af. Als toonbeeld van fraaie ironie plaatst decorontwerper Catharina Scholten tientallen meubelstukken van topklasse design op de speelvloer. Marie-Christine de Both als Eve dwaalt daar gevoelsarm en later op tragische wijze vereenzaamd doorheen. Met wit geschminkt gezicht, asblond haar en helwit mantelpak lijkt ze een verschijning uit een andere wereld. Cineast Woody Allen en in zijn voetspoor Annelore Kodde toont met deze tekst ook het interieur, de ziel, van de personages. De tragedie wordt gedragen door personages die zowel narcistisch als lichtelijk belachelijk zijn in hun zelfvervuldheid.

Deze voorstelling is meer dan een bewerkte film. Het is een zelfstandig toneelstuk met verrassende dramatische wendingen en een slot, dat ontroering wekt.

De volkskrant, Karin Veraart, 15-01-2007

Mams als Tyrannie spook en de dochters in stoelendans

Eigenlijk draait alles nog steeds om mams, en die is niet mis. Als een tirannie spook beheerst ze de levens van haar dochters, wier partners weinig rest dan het met lede ogen aan te zien. Vader echter laat zich niet meer vermurwen en verliest zich in een nieuwe liefde, met wie hij binnen een maand trouwt.

Lekker materiaal dat onder handen van Kodde tot een dito voorstelling is geworden; huiselijk leed met lichtheid gebracht.

Mooi acteerwerk van Marie-Christine de Both als de verstarde Eve en haar tegenpool Pearl (de nieuwe vrouw) en Bien de Moor als nerveuze dichteres Renata.

De Telegraaf, Marco Weijers, 19-01-2007

Wereld aan scherven

'Interiors', gespeeld op een toneel vol designstoelen, is toegankelijk en levendig.

Financieel Dagblad, Joris van der Meer, 20-01-2007

Europese Allen. Geslaagde toneelversie van sombere Allen

De voorstelling volgt vrij nauwgezet het script van de film. Maar Interiors van Kodde legt natuurlijk wel andere accenten dan de film. Zo is er meer aandacht voor de verwantschap tussen Renata, een uitstekende Bien de Moor, en haar moeder Eve, de soepel spelende en overtuigende Marie-Christine de Both. Beiden staan afwijzend tegenover fysiek contact. De vormovereenkomst tussen hun strakke, gebeeldhouwde mantelpakken is opvallend en veelzeggend. Zelfs de lichaamstaal wordt door de personages gedeeld. Een tweede opvallende regiekeuze is het feit dat de regisseuse zowel Eve als haar rivale Pearl door Marie-Christine de Both laat spelen. Tot op zekere hoogte suggereert Kodde hiermee dat Eve en Pearl twee kanten van dezelfde vrouw zijn en zo creëert ze ook de mogelijkheid van sympathie voor Eve, hierin gesteund door de lichte ironie waarmee Both haar vormgeeft.

Hoe het ook zij, vermakelijk en onderhoudend is de voorstelling wel nu Kodde met oog voor detail zwaarte en mythologische proporties inwisselt voor humor en herkenbaarheid.

Trouw, Hanny Alkema, 15-01-2007

Marie-Christine de Both steekt Geraldine Page naar de kroon.

Zoals zij als een ijskoningin de vloer opschrijdt en in de arrogante toon waarmee zij haar smaak aan de familie opdringt, net wat lucht laat doorklinken waardoor je onwillekeurig in de lach schiet, dat is groots. En daarmee steekt ze de bloedserieuze vertolking van Geraldine Page in de film naar de kroon.

De Both is elegant en beheerst, maar legt in stem en gelaatsexpressie net die nuances, die zicht op Eve's onderdrukte gevoelens bieden. Hoe ongenaakbaar ook, haar Eve is menselijk..